

InfoMigjorn

Butlletí digital
sobre llengua
catalana

Núm. 1.258

Divendres, 11 de març del 2016

SUMARI

- 1 Pau Vidal ► El catanyol es cura
- 2 Rudolf Ortega ► L'efecte àbac' i la llengua com a ecosistema
- 3 J. Leonardo Giménez ► Enviscar i viscor
- 4 Maria Cucurull ► Llengües minoritàries o minoritzades?
- 5 Albert Pla Nualart ► No dubto en el perquè sinó en el per a què
- 6 Joan-Lluís Lluís ► Contra la momificació ortogràfica
- 7 Terminàlia. Revista de la Societat Catalana de Terminologia ► Sumari del núm. 12, desembre 2015
- 8 S'ha acabat el bròquil

InfoMigjorn és un butlletí que distribueix missatges informatius relacionats amb la llengua catalana. Es publica dues vegades per setmana, dimarts i divendres. Elaborat i distribuït per la Xarxa de Mots. Edició: Isabel Casadevall.

Subscripcions: <http://migjorn.cat/alta.php>. Adreça de contacte: infomigjorn@migjorn.cat.   @InfoMigjorn

1 El catanyol es cura

Pau Vidal

El catanyol es cura. Interferències castellà-català (Barcelona: Barcanova, 2012)

D'una novel·la

EXEMPLE D'ÚS: «Els nois jugaven **al tennis** i les noies **a la petanca**.»

ÚS CORRECTE: «Els nois jugaven **a tennis** i les noies **a petanca**.»

EXPLICACIÓ: Jocs i esports, sempre amb preposició i sense article: jugar a futbol, a bàsquet, a dòmino, a parxís, a l'acuit, a fet i amagar, a arrencar cebes, a cavall fort. Excepcions, uns quants jocs de cartes: jugar a la brisca, al set i mig, a la canastra, a la botifarra.

Debat televisiu

EXEMPLE D'ÚS: «Tot això no es refereix a vostè, **per suposat**.»

ÚS CORRECTE: «Tot això no es refereix a vostè, **per descomptat**.»

EXPLICACIÓ: També tenim **és clar** o **naturalment**. O, canviant l'ordre, «**No cal dir que** tot això no es refereix a vostè».

2 L'efecte àbac' i la llengua com a ecosistema

Rudolf Ortega

El País, 28/02/2016

http://cat.elpais.com/cat/2016/02/28/cultura/1456685250_478745.html

Els viquipedistes estan esmolant els capcirons davant el proper quinzè aniversari de l'enciclopèdia col·laborativa i de la consecució de l'entrada 500.000, decidits a assolir la fita i mantenir la versió catalana de Wikipedia entre les primeres del món. Coincidint amb el Mobile World Congress, Jimmy Wales, fundador de Wikipedia, va fer, altra vegada, [defensa de les llengües petites en el seu projecte](#), i alhora lloança de la participació de la llengua catalana, tot un fenomen que, segons com, resulta inexplicable. En un llogarret del Mediterrani hi ha una gent enderiada a situar la seva llengua al món.

No és moment, ara, de celebrar el múscul viquipèdic, sinó de buscar-hi un perquè, o més bé dit, un moment inicial, un punt d'ignició. L'entrada *Viquipèdia en català*, com l'anglesa *Catalan Wikipedia*, recullen [en una nota el missatge intern que Wales va enviar al personal de l'empresa](#) comunicant que l'enciclopèdia començaria a operar en altres llengües. Deia Wales: «Vull posar en marxa Wikipèdies en altres llengües. El francès i l'alemany estarien bé, i Cdani s'ha ofert a no castigar-nos amb el seu terrible anglès si fem una Wikipedia catalana. :-) (Faig conya, però s'hi ha mostrat interessat)». El comentari és simpàtic, i potser sí que Wales feia conya, però els catalanoparlants no.

La història, després, és més o menys sabuda. El mateix Cdani, editor anònim, va crear la primera entrada de la Viquipèdia, *àbac*, que va ser la primera escrita en llengua no anglesa, terme que ha actuat de baula inicial per a la incorporació a doll de més termes en català però també d'estímul per a multitud de llengües que han decidit colonitzar-hi el seu espai propi. És aquest moment inicial, aquesta iniciativa singular, el que crida tremendament l'atenció, en tant que esdevé aquell petit aleteig de la papallona que genera un autèntic huracà, en aquest cas favorable a la diversitat lingüística planetària. L'*efecte àbac*, podríem dir-ne.

La comprensió d'aquests fenòmens no pot dissociar-se d'una concepció sistèmica de la llengua, com de fet ja s'aplica tot buscant l'analogia de les llengües amb els ecosistemes biològics. Sempre s'ha fet, aquesta analogia, sobretot recorrent a símls amb les espècies vives (les llengües neixen, evolucionen, moren), però queda per explicar (i modelitzar matemàticament) quina mena d'interacció tenen els agents que intervenen en un ecosistema lingüístic, així com de quina manera el medi influeix en ells i com ells influeixen en el medi. És a dir, com funciona un ecosistema lingüístic i quina incidència hi té cada acció, per petita que sigui. Així, de la mateixa manera que els ecòlegs saben quines conseqüències té per al medi la reintroducció d'una determinada espècie vegetal o animal, seria interessant saber quina tecla cal tocar per fer que una llengua guanyi espais d'ús públic.

En general, l'estratègia de normalització de la llengua catalana sempre ha operat més a l'engròs, amb objectius més programàtics que ecosistèmics, com ara la immersió lingüística o la catalanització de la justícia, tot buscant revertir dinàmiques no desitjades que afecten tot un sector. Però no sempre aquestes mesures han comportat reaccions en cadena, tal com demostra la paràlisi en l'avenç del nombre de sentències judicials en català, o el fet que alguns patis d'escola siguin impermeables a la llengua catalana; ens falten doncs altres

efectes àbac que entrin en l'ecosistema, s'hi adaptin i impulsin la llengua, tal com, en el seu moment, una sèrie com *Bola de drac* va impulsar la televisió en català.

La sociolingüística té camp per córrer en la modelització ecosistèmica de la llengua, a la recerca de determinar quines accions, tal vegada insignificants, poden ser realment regeneradores. No deu ser fàcil, evidentment, però potser convé no confiar tant en l'acció a l'engròs ni tampoc en l'atzar; [tal com ha demostrat Netflix](#), no a tot arreu trobarem un Jimmy Wales. I de cara al 16 de març, per l'aniversari de la Viquipèdia, deixeu sisplau que Cdani faci l'entrada 500.000.

3 Enviscar i viscor

J. Leonardo Giménez

Levante-EMV, 29/02/2016

<http://www.levante-emv.com/cultura/panorama/2016/02/29/enviscar-viscor/1385397.html>

Una interferència que, des de fa uns pocs anys, ha entrat amb massa força en la parla de bona part de la joventut és el verb castellà *pringar*. No hi ha cap necessitat d'adoptar com a préstec eixa forma, ja que en tenim de ben genuïnes i vives encara en moltes zones i en gent de mitjana edat en amunt per a expressar el significats que en castellà té la forma esmentada.

El nostre verb que més o menys diu el mateix que *pringar*, en sentit figurat, és *enviscar*. En sentit literal, concretament, significa 'untar amb visc (o envisc) palets, trossos de junc, de vimen, rametes i altres bastonets per a caçar pardalets' i en general, 'untar de visc'. El verb ve del substantiu *visc* (o *envisc*), que és la matèria apegalosa treta de l'arbust del mateix nom i que servix per a la finalitat descrita de capturar ocells, cantadors principalment, que queden apegats als elements untats, però vius. També ens envisquem quan ens embrutem amb una matèria greixosa o apegalosa. Quan canviem la roda del cotxe quasi sempre ens envisquem. I si fem la prova de canviar l'oli o els líquids dels frens, de la direcció, o d'altres depòsits, l'enviscament estarà assegurat. Els mecànics, en conseqüència, porten sempre el «mono» enviscat, i les mans no cal dir-ho. Alguns desmanotats quan intentem fregir alguna cosa també acabem enviscats. En sentit figurat *enviscar* té el mateix que el *pringar* figurat, que s'in-

terferix en la parla de la jovenalla. És a dir, fa referència a 'embolicar-se o embolicar algú en un negoci o assumpte complicat, problemàtic o poc decorós'. Els corruptes són gent ben enviscada, que fins que els han pillat semblaven gent impol·luta. Però també hi ha persones ben honrades que, per excés de confiança, han sigut enviscades, per exemple, per posar firmes en préstecs dubtosos.

Una paraula de certa semblança a *visc* o *envisc* és *viscor*, mot al qual l'Acadèmia Valenciana de la Llengua ha donat definitiva carta de naturalesa normativa. Abans el *Diccionari català-valencià-balear*, el *Diccionari general*, de Ferrer Pastor, el *Diccionari valencià* (GV, IIFV, Bromera, Lacreu), el SALT i el diccionari de la RACV, ja l'havien inclòs en les seues pàgines, en reconeixement del seu ús i condició ben genuïna. Segons la majoria d'estos diccionaris, *viscor* és 'qualitat de viscos, apegalós, matèria viscosa, viscositat', com el *visc* o l'*envisc*, entre altres matèries apegaloses. També pot fer referència a 'frescor intensa de l'aire'. No obstant això, en moltes zones valencianes, la *viscor* té també una altra accepció, com és la de 'picor més o menys intensa, produïda, sovint, per alguna polseta en suspensió' o el 'frec o contacte amb elements aspres' com poden ser la palla després de la trilla, la pols al moldre els cereals; i també 'picor general per causes naturals'. «L'aire porta molta pols, quina viscor que tinc!» Per cert, que *viscor* és d'una morfologia molt nostrada, com ho són *amar-gor*, *bellor*, *dolçor*, *foscor*, *grandor*, *guapor*, *lletjor*, *maror*, *tendror*, però d'això en parlarem un altre dia.

4 Llengües minoritàries o minoritzades?

Maria Cucurull

El Periòdic (Andorra), 25/02/2016

<http://www.elperiodic.ad/noticia/49906/llengues-minoritarries-o-minoritzades>

Català, occità, bretó, basc, cors, arpità, neerlandès i alsacià. A més del francès, aquestes 8 llengües també formen part del mapa lingüístic de França, però no tenen cap reconeixement oficial. Durant anys s'havien anomenat 'patois' (patuès), terme que feia referència a un dialecte, a una llengua pobra, mancada de literatura i de gramàtica. Avui, ja han assolit l'estatus de llengua, però amb un adjectiu que les empobreix: regional.

Segons la UNESCO, actualment hi ha més de 30 llengües amenaçades i es calcula que al voltant de 40 milions de ciutadans de la Unió Europea utilitzen regularment una llengua “regional o minoritària”. Els estats membres escullen les llengües que volen preservar i el grau amb el qual volen intervenir.

A més, no només no es fa res per preservar aquestes llengües, sinó que s'impeix que puguin tenir un mínim reconeixement. De fet, l'Assemblea Nacional francesa ha rebutjat dues vegades la ratificació de la Carta europea de llengües regionals o minoritàries.

Després de la segona negativa, Paul Molac, parlamentari bretó del grup ecologista Europe Écologie-Les Verts (EELV), ha impulsat la Llei de llengües regionals per acostar-se a la Carta europea. La proposta reclamava fomentar l'ensenyament, l'ús públic i la presència a mitjans de comunicació de llengües no oficials a l'Estat francès. Aquesta vegada, per només un vot, el parlament francès ha rebutjat fer un pas endavant per la normalització de les ‘llengües regionals’ i ha declinat l'aprovació de la Llei.

Nova amenaça

Per altra banda, la nova reforma de la Llei d'educació nacional pretén reduir entre un 25% i un 50% les hores d'ensenyament de les ‘llengües regionals’ a les escoles franceses. Actualment, la Llei Peillon, del 2013, regula que “l'ensenyament de llengües regionals s'ha de promoure”. Per tant, la nova llei suposaria un clar retrocés, i a més, resulta incomprensible si tenim en compte que en el cas del català el 40% de les famílies nord-catalanes aposten per una escolarització bilingüe.

L'Estat espanyol incompleix els compromisos

El Govern espanyol va signar la Carta europea de llengües regionals o minoritàries el 1992, però va entrar en vigor el 2001. La Declaració espanyola especifica que “s'entenen per llengües regionals o minoritàries les llengües reconegudes com a oficials als estatuts d'autonomia de les comunitats autonòmiques del País Basc, Catalunya, Illes Balears, Galícia, Valenciana i Navarra”.

Tot i així, sembla que els compromisos no s'han complert, ja que després del darrer informe emès pel Comitè d'experts que fa el seguiment de l'aplicació de la CELROM (Carta europea de llengües regionals o minoritàries), el Consell de Ministres del Consell d'Europa ha emès un informe contundent al govern espanyol amb 6 recomanacions per prevenir la discriminació lingüística que pateix la llengua catalana.

Què és la Carta europea de llengües regionals o minoritàries?

És un tractat europeu (CETS 148) que reconeix les llengües considerades “regionals o minoritàries” com una expressió de riquesa cultural i compromet els estats signants a fer-ne possible l'ensenyament i a usar-les a l'administració, justícia i mitjans de comunicació, entre altres àmbits.

5 No dubto en el perquè sinó en el per a què

Albert Pla Nualart

Ara, 12/02/2016

http://www.ara.cat/suplements/llegim/No-dubto-perque-sino-que_0_1522047838.html

Fa dos anys, un brillant articulista de l'Ara em va demanar, amb molta educació, si li podia explicar per què el títol que ell havia posat, “Sense per què”, l'havíem corregit i convertit en “Sense perquè”. Li vaig dir que *sense* és aquí una preposició i això fa que al darrere hi hagi d'anar un nom. És un *perquè* que pot alternar amb *motiu* o *raó* i no, per exemple, amb compostos del tipus *a què* o *en què*. En català podem escriure “No entenc el perquè” però no escrivim “No entenc el en què / l'en què” o “No entenc el a què / l'a què”. Escrivim “el perquè” i no pas “el per què” perquè considerem que aquí *perquè* s'ha substantivat, ha passat de ser un sintagma (preposició + pronom) a ser un nom. I per això al DIEC2 hi trobem un *perquè* nom que vol dir “raó per la qual”.

Però, fa una setmana, corregint un article vaig topar amb la següent frase: “Ens falta un debat més a fons sobre el per a què de la modificació genètica”. I, navegant, trobo, en llibres ben editats, títols del tipus “El què i el per a què de l'educació”.

La distinció entre *el perquè* i *el per a què* és tan clara i necessària com la que separa el motiu de la finalitat. Ara bé, ¿no seria més coherent escriure “el per què” i “el per a què” o bé “el perquè” i “el per a què”? Sens dubte, però l'ortografia és una convenció en què la força del costum i les necessitats que dicta l'ús poden tenir més pes que l'estricta racionalitat.

A “el per a què” hi ha un *per a què* substantivat com el *perquè* que hi ha a “el perquè”, però el pas d'aglutinar-lo no s'ha fet. És una asimetria en què no estem sols. Al *Manual de español urgente*, assessorat per la RAE, hi trobo la fra-

se: “*Desconocía el cómo, el cuándo, el porqué y el para qué*”. I el problema que planteja que no s’hagi aglutinat, que sigui una substantivació interrompuda, s’evidencia quan ho intentem passar al plural, en què *els perquès* conviuran amb *els per a què*. Si els *per a què* fossin d’ús habitual potser esdevindrien els *peraquès*. Mentre no ho siguin, aquest últim mot és una potencialitat de la llengua que la norma no avala.

6 Contra la momificació ortogràfica

Joan-Lluís Lluís

VilaWeb, 22/02/2016

<http://www.vilaweb.cat/noticies/contra-la-momificacio-ortografica/>

La polèmica que viu França al voltant d’una molt lleu reforma ortogràfica sembla demostrar que si les revolucions poden generar contrarevolucions, deu ser inevitable que un intent de rectificació generi reflexos d’immobilisme. És, amb tot, sorprenent que aquest afany d’immobilitat esdevingui un d’afer d’estat. De què es tracta? El 1990 l’Acadèmia Francesa va validar una proposta de simplificació ortogràfica proposada pel Consell de la Llengua Francesa, una mena de comissió creada sota l’autoritat del primer ministre d’aleshores, Michel Rocard. Aquestes simplificacions es van començar a aplicar només el 2008, i sempre al costat de les formes tradicionals que continuen essent plenament vigents. I, aquest any, els editors de llibres de text s’han posat d’acord, finalment, per a esmentar com a forma ortogràfica de referència la simplificada. O sigui que s’accepten que desapareguin alguns guionets i uns quants accents circumflexos i es corregeixen algunes aberracions com ara mots de la mateixa família fins ara escrits com si no tinguessin la mateixa arrel: per exemple *charrette* i *chariot*, que passa a ser *charriot*.

Aquesta simplificació, que afecta un percentatge reduïdíssim de paraules, es basava en un objectiu social: una ortografia més simple atenuaria els efectes d’exclusió generats per regles sovint complicades, a vegades gairebé incomprendibles. Els canvis eren promoguts per pedagogs que admetien que, sota els discursos universalistes de l’humanisme oficial francès, hi batega una realitat: la llengua francesa exclou. Exclou, si més no, en la seva forma escrita que no es pot dominar sense esforços considerables ni assiduïtat tossuda. Us ho diu, amics de VilaWeb, algú que va ser criat, des del primer dia d’escola fins

l'últim, en la creença que l'ortografia francesa era sagrada, impol·luta i eterna. Ai las! Amb els anys s'ha anat fent evident que el domini imperfecte de l'ortografia és una màquina implacable de fabricar exclusió social.

De fet, a França es parlen dos tipus de llengua francesa. El primer tipus és el francès tal com raja, empeltat, segons els territoris, de manlleus de llengües en curs d'assassinat, de llengües de la immigració o d'argots d'origen divers. La segona llengua és la que s'ensenya a les escoles i que cal dominar per poder tenir accés als estudis superiors i a les feines més ben remunerades. Entre totes dues llengües: un forat. És el forat del fracàs escolar, del mig analfabetisme i de la guetització dels barris pobres. I així els acadèmics, des de la seva trona, s'esgargamellen d'indignació, vessant llàgrimes de nostàlgia quan pensen en els temps en què els fills de pagesos i d'obriers sabien conjugar correctament qualsevol verb a qualsevol temps. És cert, ho sabien fer. A l'època no tan remota en què la missió de l'escola pública era que els fills de pagesos i d'obriers poguessin deixar l'escola sabent llegir, comptar i escriure sense faltes. I res més. O només saber recitar la llista alfabètica dels departaments francesos amb les seves corresponents prefectures i sots-prefectures. Antany, els alumnes feien moltes menys faltes que ara perquè una part enorme de l'ensenyament primari i secundari es reservava a l'ortografia. Avui, per sort, s'ensenyen moltes més coses i, per tant, el temps dedicat a escriure sense faltes ha minvat molt. Però les regles continuen essent les mateixes i el seu desconeixement constitueix una barreja social infranquejable. De la sacralització de l'ortografia com a mitjà d'accelerar la decadència d'un país.

I ara que m'he desfogat a pler contra el conservadorisme francès, em sento empès necessàriament a esperar que Catalunya i la llengua catalana no s'aboquin a un destí similar. D'entrada, a Catalunya la situació mental és més sana: els canvis ortogràfics decidits per l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) se solen adoptar sense traumes majors i van en general en el sentit d'una simplificació de la norma. Tanmateix, cal tenir present que si bé les regles d'ortografia del català són molt menys enrevessades que les del francès, són qualificades sovint de bastant complicades. Les intervencions que he pogut realitzar en cursos de llengua per a estrangers no em deixen cap dubte sobre el fet que el català és percebut com a ortogràficament més difícil, per exemple, que no l'espanyol. La qual cosa s'afegeix al fet que per a molts estrangers el català és, també, menys útil. Més difícil i menys útil: la feina a fer és, doncs, immensa. Aquesta doble afirmació pot correspondre, o no, a la realitat, però neix d'una percepció bastant generalitzada. I en les societats humanes les percepcions poden ser tan determinants, o més, que els fets concrets.

O sigui que, quant a l'ortografia, em pregunto si no es podria fer un esforç per a ribotejar algunes arestes. El català presenta dificultats gairebé intrínseques, per exemple, pel fet de les parelles fonèticament similars, o gairebé similars, però ortogràficament diferents: *perquè / per què*; *per / per a*; *tan / tant*; *quan / quant*; *sinó / si no*. Potser no s'hi pot fer res. Però, per exemple, els accents diacrítics, que serveixen per a diferenciar paraules semblants, són de debò tots indispensables? Hi ha realment un risc de confusió entre *món* i *mon* o entre *mà* i *ma*? És prou sabut que aquests accents poden conduir, per mimetisme, a fer faltes: qui no ha vist mai escrit *pà* en lloc de *pa*? I, si són indispensables, per què no se n'ha posat cap per diferenciar *volem* (de *volar*) i *volem* (de *voler*)? En definitiva, si l'ortografia catalana fos una mica més simple, la llengua catalana seria una mica més atractiva. No parlo de català *light* ni d'admetre qualsevol castellanisme, parlo de trobar algunes solucions genuïnes per fer més fàcil l'accés a la llengua, tant als nadius com als nouvinguts.

Algunes simplificacions serien avui tan raonables com les que va introduir Pompeu Fabra. Potser serien tan combatudes com algunes d'aquelles, però amb el temps esdevindrien també tan banals. I si la missió de Pompeu Fabra era de fer del català una llengua moderna, plàstica i apta per a tots els usos, avui hem d'afegir-hi la necessitat de fer-ne una llengua atractiva per a gent vinguda de l'altra punta del món. La modernitat, avui, també consisteix en aquesta necessària atractivitat i em sembla que si Pompeu Fabra hagués pogut sospitar que un dia el català seria parlat amb accent xinès, wòlof, urdu, ucraïnès i quítxua, hauria somrigut de satisfacció. I hauria intentat de fer més fàcil, encara, l'aprenentatge de la llengua escrita. Tot sigui per no momificar-nos, com fan els francesos que han oblidat que l'ortografia no és sinó una simple convenció.

7 Terminàlia

Sumari del núm. 12, 12/2015. Revista de la Societat Catalana de Terminologia (IEC)

<http://revistes.iec.cat/index.php/Terminologia/issue/view/8891/showToc>

A [la web de la revista](#) teniu accés als articles en PDF.

ARTICLES

Detecció de la relació malaltia-síntoma entre termes de l'àmbit mèdic: una aproximació basada en corpus. Albert Alegrí, Iria da Cunha

Lingüística e investigación terminológica en Andalucía. Miguel Casas Gómez

Découverte de cadres sémantiques dans le domaine de l'environnement : le cas de l'influence objective. Marie-Claude L'Homme

ENTREVISTA

Terminàlia parla amb... Jusèp Loís Sans Socasau, president de l'Institut d'Estudis Aranesi – Acadèmia Aranesa dera Lengua Occitana

DOSSIER: OCCITÀ, BASC I GALLEC: TRES ESCENARIS TERMINOLÒGICS

Era lexicografia de lengua d'Òc: Brèu assai de sintèsi. Bernat Arrous

La terminologia basca en el segle XXI. Miren Azkarate

La terminologia gallega després del Pla General de Normalització de la Llengua Gallega. Manuel González González

RESSENYES

“Dans tous les sens du terme” de Jean Quirion, Loïc Depecker i Louis-Jean Rousseau (ed.). Joaquín García Palacios

“Diccionari de llengües del món” del TERMCAT. Joan Melià Garí

ESPAI DE TROBADA

El “Diccionari de criteris terminològics” del TERMCAT: què és i per fer què? Joan Rebagliato Nadal

El lèxic polític i la lexicografia híbrida. Guiomar Elena Ciapuscio

SEMBLANÇA: LINMITER (1999-2008)

LINMITER, xarxa de llengües minoritàries llatines. Daniel Prado

8 S'ha acabat el bròquil

- ▶ [“La retolació bilingüe d'Inca a debat”](#) (*Diari de Balears*, 04/03/2016)
- ▶ Anna Peña: [“Les empreses i el valencià a les xarxes socials: camp per córrer”](#) (Saó, núm. 412, febrer 2016, dedicat al valencià a les xarxes socials)

- ▶ Francesc Esteve, ["La incompetència disfressada de discriminació"](#) (*La Veu del País Valencià*, 02/03/2016)
- ▶ Joan F. Mira, ["Llengua i país"](#) (*El País*, 24/02/2016). Rarament hi ha un conflicte de llengües que no siga, esdevinga o expresse un conflicte de caràcter nacional.
- ▶ Josep Enric Escribano, ["La 'inconfortabilitat' lingüística de Sílvia Pérez Cruz a Alacant"](#) (*La Veu del País Valencià*, 28/02/2016)
- ▶ Magí Camps, ["Invasió subtil"](#) (*La Vanguardia*, 22/02/2016). Les emoticones estan morint a mans dels *emojis*, quan amb la primera paraula hauríem fet el fet.